

Ihmeipäivät

Reppuostoksilla

Koulujen alun kunniaksi mummi oli vienyt Leevin ostamaan uutta reppua.

”Saanko valita ihan minkä vain?”, Leevi varmistui.

”Ihan minkä vain kulta”, mummi lupasi.

Kolmannesta kaupasta Leevi löysi lopulta täydellisen repun. Siinä oli tarpeeksi taskuja toimintahahmoille ja keräilykortteille ja se täytti mummin vaatimukset ”kunnollisesta” koululaukusta. Väriykseltään reppu oli upea: mustalla pohjalla oranssia ja sähkönsinistä ruutua. Kaverit olisivat niin kateellisia.

”Mummi, tämä se on! Tää on niin kiree! Tää mun on pakko saada!”, Leevi hihkui.

”Niinkö? No se me sitten otetaan”, mummi lupasi.

”Käydään vielä nopeasti katsomassa sinulle kenkiä ja tullaan sitten vasta hakemaan reppu. Ei tarvitse raahata sitä mukana”, mummi sanoi.

Leevi valitsi kenkäosastolta itselleen reppuun sopivat, mustat tennarit, joissa oli siniset nauhat. He suuntasivat uudelleen laukkujen luokse, aikomuksenaan napata Leevin valitsema reppu mukaan ja jatkaa kassan kautta pizzalle.

Mutta kun he pääsevät laukkuhyllylle, reppua ei löytynytäkään mistään. Tai siis kyllä reppuja löytyi. Riveittäin ja hyllyittäin reppuja. Mutta ei sitä oikeaa.

”Mummi, missä ne reput on?”, Leevi kysyi hätääntyneenä.

”Niitä oli tässä kolme, mutta nyt ei näy enää yhtään!”

”Menen kysymään myyjältä”, mummi sanoi. ”Ehkä niitä on varastossa lisää”.

Mummi lähti etsimään myyjää ja Leevi jäi reppujen luokse odottamaan.

Leevi kuuli vierestään tervehdyksen: ”Moi Leevi!”

Poika oli rinnakkaisluokkalainen Olli.

”Moi Olli”, Leevi vastasi.

Olli huomasi hänen huolestuneen ilmeensä.

”Mikä hätänä?”, Olli kysyi.

Nopeasti Leevi selitti Ollille tilanteen.

Reppu oli ollut täydellinen, ja nyt se oli hävinnyt.

”Siis musta reppu, jonka pikkutaskuissa ja kyljessä on oranssia ja sinistä ruutua?”, Olli tarkensi.

”Joo, mistä tiesit?”, Leevi ihmetteli. Ei hän noin tarkasti ollut laukkua Ollille kuvannut.

”Onko tuo se?”, Olli kysyi, osoittaen ohikulkevaa poikaa.

Poika kantoi mukanaan neljää reppua sovituskopeille päin. Edellä tietä näytti hänen äitinsä ison vaatekasan kanssa. Yksi pojan kantamista repuista oli kuin olikin juuri se, mitä Leevikin himoitsi.

”Joo, toi se on!”, Leevi huusi melkein ääneen.

”Shhhh...”, Olli hyssytteli. ”Napataan se”

”Ei me voida, toi poika on jo ottanut sen”, Leevi vastusti.

”No voidaanhan! Ei se neljää reppua tarvitse, se on ottanut vaan vaihtoehtoja mukaan, kun ei oo osannut päättää. Toi ei varmaan ole edes sen lempireppu”, Olli suhisi.

”Napataan se ihan nopeasti, kun se sovittelee vaatteita, eikä huomaa. Ja sitten se vain valitsee omansa kolmesta vaihtoehdosta”, Olli vakuutteli.

”Kolmesta, hei! Kyllä se riittää.”

”Mutta miten se onnistuisi?”, Leevi mietti. ”Ei me päästä noin lähelle huomaamatta.”

”Mä pääsen”, Olli hymyili.

Olli sulki silmänsä ja keskittyi. Hän alkoi mielikuvitella. Olli muuttui ensin sumuiseksi ja sitten ihan läpikuultavaksi. Pian hän hävisi näkyvistä kokonaan. Lippalakkia myöten!

Leevi kuuli hipsuttelua. Ilmeisesti Olli oli lähtenyt liikkeelle. Takit ja paidat heilahtivat Ollin pyyhkäistessä rekistä ohi. Hetken päästä pidemmällä parit henkselit kolahtivat maahan ilman mitään syytä. *Näkyvää* syytä ainakaan. Leevi pudisti päätään. Olli saattoi olla näkymätön, mutta huomaamattomuuteen hän ei kyllä ihan yltänyt.

Sovituskoppien luona, reppukasassa alkoi tapahtua liikettä. Musta reppu oranssein ja sähkönsinisin ruudutuksin nousi muiden reppujen keskeltä ilmaan ja lähti leijumaan Leeviä kohti.

Olli kiikutti repun suorinta tietä Leevin syliin. Äiti ja poika olivat koko ajan sovituskopissa, eikä kukaan huomannut mitään. Täydellistä!

”Kiitos!”, Leevi huokaisi onnellisena. ”Ihan mahtavaa!”

”Eipä kestä”, Olli myhäili tyytyväisenä. ”Ihan hieno reppu se onkin. Mut mä tykkään tästä vihreästä enemmän”, hän osoitti.

Olli nappasi mieleisensä repun syliinsä ja lähti etsimään äitiään.

”Nähdään koulussa!”, Olli huikkasi mennessään.

Kun Olli oli hävinnyt kulman taakse, sovituskopeilta kuului älähdys:

”Missä mun reppu on?!”

Leevi ei saanut selvää kaikesta, mitä äiti ja poika puhuivat, mutta se oli selvää, että mustan repun puuttuminen oli huomattu.

Leevin omatuntoa kolkutti. Juuri, kun hän mietti, pitäisikö reppu palauttaa, mummi tuli takaisin.

”Hyviä uutisia!”, hän hihkaisi jo kauempaa.

”Varastosta löytyi kokonainen laatikollinen niitä reppuja”, hän hymyili. ”Myyjä tuo ne juuri.”
Sitten mummi huomasi repun Leevin käsissä.

”Mistä sinä tuon löysit?”, hän ihmetteli.

”Joo... Se oli tuolla yhdessä kasassa..”, Leevi mutisi.

”Tuolla se reppu on!”, poika huusi sovituskoppien luota, osoittaen Leeviä. Leevi punastui.

Paikalle ilmestynyt myyjä katsoi Leevin reppua ja hymyili. Hän otti kantamastaan laatikosta uuden repun ja vei sen pojalle.

”Kas tässä. Kaikille riittää.”

Leevi huokaisi helpotuksesta.

”Me taidetaan olla nyt valmiita, vai mitä?”, mummi kysyi. ”Reppu - on, kengät - on. Mennäänkö maksamaan?”

”Mennään”, Leevi hymyili. ”Ja sitten pizzalle.”

